

3. neděle velikonoční, 26. 4. 2020

Texty:

Sk, 2, 14a. 36-41

1P 1, 17-23

L 24, 13-35

Tužby:

1/ Dobrý Bože, prosíme Tě za členy naší vlády, aby přijímali rozumná řešení v současné situaci a nepodléhali tlakům různých zájmových skupin. Ať mají na zřeteli především zdraví a životy občanů. K Tobě, Bože, voláme!

2/ Prosíme Tě, Pane, za seniory, kteří se bojí o svůj život a zdraví. Ať jsou stále skupinou, na niž se bere zvláštní ohled. K Tobě, Bože, voláme!

3/ Pane, Tvá láska je nekonečná. Prosíme Tě, dotýkej se lidských srdcí, která zranila, nenávisť, sobectví, neúcta k druhému člověku. Jsou nemoci, které můžeš uzdravit jen Ty, Pane. Kéž Ti důvěřujeme a svěřujeme se do Tvé ochrany! K Tobě, Bože, voláme!

4/ Prosíme, Pane, za lidi, kteří jsou na křižovatce ve svém životě a hledají řešení tak, aby odpovídalo také Tvé vůli. Dobrý Bože, veď nás svým Duchem, abychom se vyvarovali špatných rozhodnutí, jichž bychom později mohli trpce litovat. Dej, ať se při rozhodování snažíme zvolit řešení, které přinese více dobra. K Tobě, Bože, voláme!

Milé sestry a milí bratři!

Zdá se, že naše toužebná přání byla vyslyšena! Již dnes se na některých místech scházejí věřící v malém počtu k bohoslužbám a v naší obci se opět rozezní liturgie příští neděli. Zároveň s uvolňováním striktních opatření ale znovu rostou obavy některých občanů, zvláště starších, kteří se strachují o své zdraví a životy snad ještě více než dříve. Zneklidňují nás rovněž zprávy o druhé vlně pandemie, o níž se mluví v Číně, ale i v některých evropských zemích. Německá kancléřka dokonce ve svém projevu prohlásila, že nemáme vyhráno, nýbrž že jsme teprve na začátku...Respekt před neviditelným nepřítelem, který se rozhodně nevzdává bez boje, je tedy na místě!

Dnešní text evangelia podle Lukáše zachycuje událost, kterou můžeme najít jen u tohoto svatopisce, cestu do Emaus, na níž se připojil ke dvěma ztrápeným učedníkům vzkříšený Kristus. Ti dva se spolu bavili o nenahraditelné ztrátě, jež je postihla, a Ježíš odpověděl na tuto srdceryvnou zprávu tím, že otevřel jejich srdce porozumění Písmu a dal se jim poznat jako vzkříšený Pán. Lukášovo vyprávění předává poznání víry, že vzkříšený Kristus je ve své obci přítomen při lámání chleba a četbě Písma. Je to on sám, kdo otevírá obci svých učedníků jeho smysl (32).

Celé vyprávění je rozdělené do čtyř scén. Nejprve se učedníci setkávají s neznámým poutníkem na cestě (13-16), potom následuje velký rozhovor o smyslu Písma a o tom, že Mesiáš musel trpět Božím řízením (17-27), setkání u stolu s lámáním chleba (28-32) a nakonec návrat do jeruzalémské obce (33-35).

Dva učedníci jdou z Jeruzaléma do Emaus, vesnice vzdálené asi 60 stadií, tedy 11 km, podle jiných rukopisů 160 stadií. Archeologové ztotožňují místo se 3 lokalitami, z nichž nejpravděpodobnější je Amwas, Nikopolis, vzdálená asi 176 stadií, tedy 32, 5 km od Jeruzaléma. Rozmlouvají „o tom všem, co se událo“. (14) Připojí se k nim Ježíš a jde s nimi, ale oni ho nepoznávají, jejich očím „jako by něco bránil“. (16)

V rozhovoru s neznámým poutníkem učedníci rekapitulují vyprávění o Ježíšovi, o jeho popravě, o nadějích, které do něho vkládali a jež se rozplynuly, a o tom, co jim pověděly ženy. (17-24) Nato jim Ježíš, dosud nepoznaný jako vzkříšený, vysvětluje, co o údělu Mesiáše psal Mojžíš a proroci, že měl trpět ve shodě s Boží vůlí, aby tak vešel do své slávy (srv. L 9, 26. 32). Učedníkům bylo s Ježíšem dobře, proto se ho snaží zadržet, když se je chystá opustit: „Zůstaň s námi...“ (29) Jakési intuitivní tušení Ježíšova mesiášství se záhy promění v jistotu víry, když s nimi Ježíš u stolu láme chléb. Způsob, jakým je toto stolování s Ježíšem popsáno, dává tušit, že jde o eucharistickou hostinu. Osobní zkušenost dovolí jejich očím vidět v poutníkovi Ježíše Nazaretského, Božího Mesiáše. Podobně např. Saul prohlédne při svém obrácení, navrátí se mu zrak a dává se pokřtít. (Sk 9, 18) Různé příběhy biblických postav přinášejí svědectví o tom, že v setkání touhy člověka s Boží milostí se zrodí víra. Toto dění mezi člověkem a Bohem vždy zůstává tajemstvím. A přece se dá říci, že se víra neprobudí tam, kde není přítomna touha nebo naopak odpor, pronásledování, jež je přemoženo Boží láskou, jako tomu bylo u Pavla. Naprostá lhostejnost člověka jako by činí imunním vůči Boží milosti.

Učedníci se dávají do rozhovoru o tom, co právě poznali, a ptají se, zda jim nehořela srdce, když jim Ježíš otvíral Písma a mluvil s nimi? Jako by se v tomto příběhu před námi rozprostřelo liturgické schéma: čtení Písma a lámání chleba, hostina Ježíšova slova a hostina lásky, eucharistický chléb a kalich s vínem. Totéž slovo, přicházející k člověku různým způsobem.

Závěrečná slova mše: „Ite, missa est“, vyjadřují, že jsme posláni. Také učedníci se v našem příběhu vrací do Jeruzaléma, aby o tom, co se událo, podali zprávu jedenácti apoštolům. Ti je ale předešli svědectvím, že se Pán zjevil Šimonovi. Právě učedník Šimon - Petr je prvním svědkem Zmrtvýchvstaleho podle nejstaršího svědectví o velikonční víře v Krista (srv. 1K 15, 3-5). Právě on bude posilou ve víře pro své bratry (L 22, 32).

Vůdčí roli apoštola Petra v životě první církve potvrzuje rovněž dnešní čtení z knihy Skutků apoštolských (Sk 2, 36-41). Petr vystupuje jako mluvčí apoštolů, vyzývá k obrácení a křtu. Požaduje více než jen lítost nad spáchanými hříchy, chce, aby člověk přilnul k Bohu skrze Krista a začal žít nový život. Křest v Ježíšově jménu, který mají židé přijmout, slavnostní vnímatelné znamení, vyjadřuje navenek, k čemu došlo v nitru. Je znamením, že byl člověk Bohem přijat, že žije ve společenství s Ježíšem. Se křtem je spojen dar Ducha svatého. Zaslíbení proroka Joela se týká přítomných, jejich dětí v budoucí generaci i všech vzdálených (tedy pohanů), které Pán povolá (Sk 22, 21).

Křest otevírající cestu ke spáse však není její samozřejmou zárukou, jak připomíná naše 2. čtení z 1. listu Petrova (1, 17-23). Protože společenství s Bohem může mít jen svatý, stává se Boží svatost soudem, který neúplatně vyměří každému člověku podle jeho skutků. Proto autor listu vybízí k bázní před Bohem.

Výzva ke svatosti se konkretizuje v požadavku bratrské lásky. Kdo se otevře zvěstování evangelia, nově se zrodí (srv. 1K 4, 15). Nikoliv teprve křest, ale živé slovo evangelia způsobuje život a daruje spásu, tvoří nového člověka v milostiplném, novém zrození, které ho podněcuje k opravdové, nepředstírané a bratrské lásce ochotné pomáhat. Upřímná a bratrská láska má spojoval členy obce, neboť jen tak naleznou v pohanském prostředí nutnou oporu, aby mohli obstát ve všech obtížích.

Ochotu začínat vždy znovu, usilovat o smíření a odpuštění i porozumění mezi bratry a sestrami, navzdory zklamáním, která jsme prožili, dává setkání s Kristem při slyšení slova a lámání chleba. Probudit v sobě lásku k bratrům a sestrám člověk jen ze své síly trvale nedokáže: „**Což nám srdce nehořela, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?**“ (L 24, 32).

Pane Ježíši, děkujeme ti, že můžeme ve společenství slova, chleba a kalicha vždy znovu dostávat

sílu vstát a pokračovat v nastoupené cestě. Buď ty sám tím, kdo nám dává porozumět událostem, jimiž procházíme, kdo nás sytí chlebem věčného života a kalichem spásy, abychom se ujistili, že na konci té cesty je setkání s Tebou. Amen.

